

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cura Salvts, Sivæ De Statu Vitæ Mature ac Prudenter Deliberandi Methodus

Hevenesi, Gábor

Coloniae, 1716

VD18 13912755

Considerationes pro Religioso Statu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50144)

magis optimam habeant hæreditatem,
ut facilius accommodentur; ne familia
nimum propagetur; ut Cognatos juva-
re possis; frivola considerationes sunt,
quid hæ tibi prodesse, si tu perires?

10. *Malè de causa vitæ consilium à
fautoribus mortis quæris.* ait S. Grego-
rius: Si Consiliarium quæris, nullus ti-
bi potest esse fidelior, quàm qui non tua,
sed te, imò non te, sed animam tuam
diligat. Outinam pauci sint, qui vel Pa-
rentum suasu, vel Cognatorum hortatu
vocationem, quam senserunt, negligen-
tes beatam æternitatem perdiderunt, il-
lud à DEO sibi exprobrari audientes:
*Vocavi te, renuisti: ego quoque in interi-
tu tuo ridebo.* Quod his infelicibus fa-
ctum est, tibi quoque, qui nunc deli-
beras, fieri poterit, si Cognatorum amor
apud te DEI amor, & hominum consi-
lia divinæ voluntati prævaleant. Audi,
quid loquatur in te Dominus, non quid
suadeat Cognatus tuus. Ejus proinde
voluntas, non hominum est exequenda.

Considerationes pro Religioso Statu.

1. **R**eligiosum statum sæculari melio-
rem & perfectiorem esse Christus
ipse

ipse docuit, dum juveni illi Evangelico dixit : *si vis perfectus esse, vade, vende omnia, quæ habes, da pauperibus, & veni, sequere me.* Ingressus proinde Religionis magna deliberatione non videtur indigere, nisi aliquod impedimentum adsit, quo minus hoc Christi consilium amplecti quis possit.

2. Unica hæc ad ineundam Religionem ratio sufficere deberet, quod DEUS, qui est æterna veritas, & mentiri nequit, non quomodocunque, sed juratò religionis cœlum promiserit : *Amen Amen dico vobis, omnis, qui reliquerit Patrem & Matrem, &c. propter me; centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Si de hac certus sum, quid amplius requiro ? Est signum æternæ prædestinationis ad cœlum.

3. In Religione absunt salutis pericula, & peccandi occasiones, ac scelerum illicita, quæ habentur in sæculo. Vitia carnis per castitatem, ambitio per obedientiam, appetitus opum per paupertatem, emendantur. Absunt pariter pravorum exempla, quæ seducant; adeò, ut nisi quis sponte præcipitare se velit in ruinam, facillimè sine ullo graviore lapsu vivere possit.

4. Plu-

4. Plurima hic pariter sunt salutis media, quæ hominem ferè cogunt esse bonum, ut sunt Regulæ, vigilantia Superiorum, assidua Sacramentorum frequentia, exhortationes publicæ & privatæ, aliorum sanctè viventium exempla, lectio librorum spiritualium quotidiana, frequentes corporis mortificationes, meditatio rerum cœlestium, colloquia Religiosa, &c. correctio errorum, sobria diæta.

5. Qui Religionem ingrediuntur, consequuntur integram remissionem omnium peccatorum totâ vitâ priori commissorum, non secus ac si recenter baptizati essent. ita docent SS. Patres: Hieronymus, Anselmus, Bernardus, S. Thomas & Theologi passim; ex quo patet, quantum DEO placeat Religionis ingressus.

6. Religiosus vivit sine ulla cura temporali, nullâ rerum acquirendarum, aut conservandarum sollicitudine angitur, nec victus, nec vestitus, nec habitationis, ulliusve rei similis procurandæ curis torquetur: quod ipsum videtur esse pars magna felicitatis, & illius centupli, quod DEUS mundum deserentibus spopondit.

7. Religiosus, quantò magis liber est à curis terrenis, tantò melius potest totâ mente, & ex integro corde se impendere obsequio & amorì DEI, expeditius vacare spiritualibus, ferventiùs & devotiùs orare, magisque animæ suæ salutì providere. Sic tempus impenditur optimè, non erit difficile DEO aliquando de eo reddere rationem.

8. Vivens in Religione sub directione Superiorum semper potest esse certus se facere DEI voluntatem; ille enim de Superioribus dixit: *Qui vos audit, me audit.* Unde Religiosus nunquam potest errare, quidquid agat, modò ex voluntate Moderatorum agat.

9. In Religione habetur occasio plurima merita congregandi, ex tot bonis operibus, & quotidianis virtutum actibus; maximè cum omnis Religiosi actio continua sit jam hujus, jam illius virtutis, jam humilitatis, jam obedientiæ exercitatio. Quorum actuum meritum ex eo plurimum crescit, quòd fiant ex voto, vel obedientia; talia enim opera sunt DEO gratiora, plusque merentur, quàm alia sponte assumpta, ut docet S. Thomas.

10. Mutua participatio omnium merito-

ritorum facit, ut, quidcunque boni per totum orbem faciunt omnes alii ejusdem Ordinis Religiosi, illius fructum quisque Religiosus in particulari non secus participet, ac si ipse bonum illud fecisset.

11. Dignitas Sacerdotum vel Angelis invidenda, quantum solatium spirituale Religiosis facit; Præterea ex quotidiano Missæ Sacrificio, ex conversione peccatorum, ex assistentia moribundis, quanta meritorum & gloriæ apud DEUM seges expectanda.

12. Religiosus propè certus & securus est se habiturum bonam mortem, cum semper inter sacerdotes vivat, nec facile contingere possit, ut sine Sacramentorum administratione moriatur.

13. Mors, quæ aliis hominibus tam gravis, Religioso facilis est: tum quia jam prius rebus omnibus valedixit, nec habet quidquam, cujus amore tanga-
tur, tum quia habet solatium ex vita in obsequio DEI transacta, ob quam certum sibi coelum expectat in mercedem; tum quia ob preces aliorum Confratrum moribundo assistentium ultimas tentationes facilius vincit.

14. Post mortem Religiosi in multis

H 5

Re-

Religionibus pro ejus anima etiam mil-
lia Sacrorum leguntur, quæ Religionem
ei etiam post mortem utilem reddunt.

15. Si nec periculum salutis tantum
esset in sæculo, nec promissi tam certa
spes coeli in Religione, tamen amor DEI
persuadere deberet, ut quis relicto mun-
do Christi in Religione serviat, ut eum
sincerius amet & imitetur.

16. Tanta salutis certitudo, ut non
solum de salute certi sint ex Christi pro-
missione Religiosi, sed insuper sint cum
ipso futuri Judices mundi. *Amen dico
vobis, quod vos, qui reliquistis omnia,
& secuti estis me, sedebitis super sedes
duodecim, judicantes duodecim tribus
Israël.*

17. Communis tam Ecclesiasticorum,
quàm secularium consensus, quod Re-
ligio sit longe perfectior, & securior via
ad coelum; ideò licet illis difficile vi-
deatur in Religione vivere, mallent ta-
men in eadem mori.

18. Quodlibet opus, etiam ex se in-
differens, in Religione fit meritorium.
Opera verò bona sunt in Religione de-
cuplò magis meritoria, quàm in sæcu-
lo; peccata vero, etiam mortalia, ex fra-
gilitate commissa, sunt in Religione mi-
nus

nus gravia, & facilius à DEO remittuntur. Ita S. Thom. 2. 2. q. 186 a. 1c.

19. *Ecte quàm bonum, & quàm jucundum habitare Fratres in unum.* Psal. 11. Quid mirum, quòd una sit omnibus vestis & mensa, cum una sit omnibus anima, una voluntas, idem finis. Quantæ propter *meum & tuum* inter sæculares lites & discordiæ.

20. Ingrediendo Religionem satisfacimus DEO, quàm maximè homini fas est, pro beneficiis ab eo acceptis, ac etiam pro se nobis dato; si enim datur DEO tantum, quo plus dari non potest. Dantur DEO omnia externa bona per paupertatem, corpus per castitatem, animæ libertas per obedientiam. Nec Ecclesiasticus, nec sæcularis vel decimam partem horum dat, licet maximas fundationes & eleemosynas faceret.

21. Consolationibus spiritualibus DEUS Religiosos afficit: utpote quorum animus terrenis cupiditatibus vacuus aptior est ad eas percipiendas. Inter delectationes mundanas autem & spirituales tantum est discrimen, quantum inter Angelos modulantes & porcos grunientes. Et hæ consolationes internæ faciunt, ut omnia onera Religiosi

giosi status, quæ aliis gravia videri fortè possent, dulcescant, & cum gaudio ferantur. Ubi enim amatur, ibi non laboratur, vel certè labor ipse amatur.

Considerationes contra statum Religiosum.

1. **V**el fieri quis vult bonus Religiosus, vel laxus; si hoc, tunc nec Religiosus est, nisi veste, nec hujus præmia & merita obtinebit; si primum, res est nimium difficilis, & pauci sunt, qui capiant verbum istud. Plures quærunt commoda Religionis, quàm onera.

2. Intollerabilis videtur illa propriæ voluntatis & libertatis abdicatio per votum obedientiæ; ut nunquam possit quis facere, quod vellet; semper debeat id agere, quod nollet.

3. Castitas perpetua quàm difficilis? fortè multis moraliter impossibilis; perpetuò domare concupiscentiam naturalem, quanta difficultas? numquid *melius est, nubere, quàm uri.* 1. Cor. 7. Si quid peccetur contra castitatem, est sacrilegium contra votum. Tentationes in Religione sunt plures, quàm in sæculo, & nullum incontinentiæ remedium; licèt quis vivat in claustro,
pec-